

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de către Waldemar Freind,

în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea depusă de către Waldemar Freind împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ individual privind admiterea cererii de azil,

împotriva deciziei din 01 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-327/25
PIGD 2-23129410-01-3ra-06062025)*

Recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.245¹. Art. 246 alin. (2) lit. a¹) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanțe de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud. C, Guzun
Curtea de Apel Centru, jud. G. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici

08 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de către Waldemar Freind,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *președinte*,

Ion Munteanu,

Diana Stănilă, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 7 septembrie 2023, Waldemar Freind a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a solicitat:

- anularea deciziei nr. 5374/23/DAA din 9 august 2023, prin care s-a respins cererea de azil depusă de Waldemar Freind;
- obligarea emiterii deciziei privind admiterea cererii de azil înaintată de Waldemar Freind, cu oferirea reclamantului a statutului de refugiat și eliberarea de acte în acest statut.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 30 noiembrie 2022, a depus cerere privind solicitarea protecției internaționale. Pe parcursul examinării cererii a fost audiat de către ofițerul IGM, totodată i-a fost ridicat pașaportul, fiindu-i eliberat document de identitate temporar de solicitant de azil. Fiind audiat, reclamantul a comunicat că este căsătorit cu cetățeană R. Moldova cu care împreună au un copil minor.

3. Waldemar Freind a menționat că, la 21 noiembrie 2022, ora 19:10, a fost reținut de organele de drept din R. Moldova, în baza mandatului judecătoresc emis de Judecătoria Darmstadt din 18 mai 2022. Astfel, a aflat că este urmărit de statul german, fiind învinuit de mai multe infracțiuni deosebit de grave. În această situație, Waldemar Freind a comunicat inspectorului din cadrul IGM, că de către statul german este învinuit ilegal, fiind persecutat în baza unor probe care au fost obținute pe cale ilegală (neautorizată), iar mai multe state membre ale Uniunii Europene au declarat modalitatea de obținere a probelor și însăși probele ca fiind inadmisibile.

4. Reclamantul a relevat că, pentru a dovedi faptul că statul german a obținut în mod intenționat și ilegal probe care au stat la baza învinuirii sale, acestea au fost prezentate ofițerului din cadrul IGM. Cu toate acestea, în textul deciziei contestate nu se face nicio referire la examinarea probelor prezentate de reclamant. Astfel, reclamantul subliniază că, în toate comunicatele și reportajele invocate, se menționează faptul că statele membre ale Uniunii Europene au calificat drept ilegală obținerea probelor prin spargerea programelor EncroChat și SkyECC, acestea fiind utilizate pentru formularea acuzațiilor, inclusiv împotriva lui Waldemar Freind.

5. Prin urmare, reclamantul a susținut că de către pârât nu au fost examinate toate probele, în vederea stabilirii dacă există sau nu un pericol față de viața și libertatea sa.

6. Waldemar Freind a precizat că de către inspectorul IGM nu s-a elucidat circumstanța privind existența pericolului vieții reclamantului prin audierea de martori, adică prin audierea soției reclamantului, care la fel poate confirma cele relatate de reclamant. Inspectorul IGM în motivarea soluției sale a motivat precum că reclamantul nu a individualizat nicio acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

7. Reclamantul a afirmat că această opinie a inspectorului nu este clară, or, acesta a prezentat toate probele materiale și a depus declarații, iar inspectorul urma să examineze toate aceste probe, să audieze martori în vederea clarificării stării de fapt, însă nu s-a întreprins nicio acțiune în sensul dat. Reclamantul a declarat că se confruntă cu riscul de tortură și alte tratamente sau pedepse cu cruzime, inumane sau degradante, inclusiv cu alte forme de vătămare gravă cu condiționarea de a depune declarații în privința altor persoane.

8. Waldemar Freind a susținut că, în speță, sunt întrunite condițiile pentru acordarea beneficiului dubiului. Un alt aspect evidențiat de reclamant este acela că întreaga procedură de audiere s-a desfășurat în absența unui traducător, interviul fiind realizat parțial în limbile engleză și rusă, deși reclamantul vorbește limba germană.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

9. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2024, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ depusă de Waldemar Freind împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea deciziei nr. 5374/23/DAA din 9 august 2023 și obligarea emiterii actului administrativ individual privind admiterea cererii de azil.

10. Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 16 decembrie 2024, avocatul Cebotari Adrian, acționând în interesele apelantului Waldemar Freind, a declarat apel nemotivat, iar la 20 ianuarie 2025, a prezentat instanței de apel motivarea apelului.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11. Curtea de Apel Centru prin decizia din data de 01 aprilie 2025 a respins apelul declarat de avocatul Cebotari Adrian în interesele apelantului Waldemar Freind, a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 decembrie 2024.

12. Instanța de apel, reținând prevederile art. 1, art. 3, art. 6 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, art. 3, art. 17 alin. (1), art. 18 alin. (2) lit. b) și e), art. 48, art. 50 alin. (1), art. 51 alin. (1), art. 56, art. 60 alin. (1) lit. a) și c), art. 19, art. 41-42 art. 44-47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat), raportate la circumstanțele cauzei, a concluzionat că cererea de chemare în judecată nu este întemeiată, deoarece s-a constatat că Waldemar Freind a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 16 iunie

2022. La 21 noiembrie 2022, Waldemar Freind a fost reținut de către organele de drept ale Republicii Moldova, în temeiul unui mandat judecătoresc emis de Judecătoria Darmstadt la data de 18 mai 2022. Cererea de azil a fost depusă de reclamant/apelant la data de 30 noiembrie 2022, după ce a fost reținut.

13. Astfel, având în vedere că Waldemar Freind nu a justificat eventuala întârziere a solicitării azilului și a depus cerere de azil abia după reținerea acestuia, instanța de apel a reținut că aceste circumstanțe ridică dubii legate de autenticitatea temerii de persecuție invocată de reclamant. În mod obișnuit, cererile de azil sunt depuse imediat ce o persoană ajunge pe teritoriul Republicii Moldova, pentru a solicita protecție internațională. Însă, în acest caz, întârzierea de aproximativ 5 luni între intrarea pe teritoriul Republicii Moldova și formularea cererii de azil, doar după reținerea solicitantului, sugerează intenția de a amâna procedura de extrădare sau de a împiedica expulzarea sa, mai degrabă decât o teama reală de persecuție.

14. Totodată, în temeiul Convenției privind statutul refugiaților din 1951 și a pct. 56 din Manualul UNHCR instanța de apel nu a reținut argumentul lui Waldemar Freind cu referire la riscul sporit de represalii generat de acuzațiile penale din Republica Federală Germania, ca relevant și întemeiat, or, fuga de justiție nu constituie în sine o temere bine întemeiată de persecuție. Mai mult, acțiunile de urmărire penală ale autorităților germane sunt măsuri efectuate în cadrul unei anchete penale și nu constituie în sine acte de persecuție.

15. Curtea de Apel Centru a mai notat că, Republica Federală Germania este un stat democratic, cu un sistem judiciar independent, parte la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și respectă principiile fundamentale ale procesului echitabil (art. 6 CEDO). Așadar, simpla contestare a probelor sau a procedurii penale nu echivalează cu persecuția, ci ține de dreptul la apărare în cadrul procesului penal intern. Astfel, în situația în care Waldemar Freind consideră că probele care stau la baza acuzațiilor au fost obținute ilegal, acesta are posibilitatea să invoce aceste aspecte în cadrul procesului penal din Germania, prin mecanismele procedurale interne.

16. Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia instanței de fond în ceea ce privește constatarea că Waldemar Freind a omis să prezinte probe concludente care să demonstreze că dosarul penal ar fi fost „fabricat” de către autoritățile din Republica Federală Germania.

17. Mai mult, instanța de apel atrage atenția că fapta imputată apelantului nu presupune că este o persoană urmărită sau pedepsită pentru o infracțiune cu caracter politic și teama de astfel de urmărire nu-i va conferi solicitantului calitatea de refugiat.

18. Așadar, instanța de apel a concluzionat că, temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

19. Totodată, Curtea de Apel Centru a constatat că procedura de audiere a fost desfășurată cu respectarea deplină a garanțiilor prevăzute de lege, iar susținerile apelantului reprezintă simple afirmații neînsoțite de probe, formulate post-factum, cu scop vădit de a vicia procedura, or Waldemar Freind a declarat în mod explicit, în punctul 27 din chestionarul anexat la cererea de azil, că dorește ca interviul să fie desfășurat în limba rusă. Această opțiune exprimată în scris decade orice pretenție ulterioară privind neînțelegerea limbii în care a avut loc audierea.

20. La fel a constatat că, decizia nr. 5374/23/DAA din 9 august 2023 este motivată în conformitate cu normele legale, fiind indicate argumentele care sunt bazate pe o cercetare amplă a materialelor cauzei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

21. La 30 mai 2025 Waldemar Freind a depus recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii.

22. În motivarea recursului Waldemar Freind a reiterat circumstanțele de fapt și de drept indicare în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, menționând că instanțele de judecată nu au examinate toate probele în vederea stabilirii dacă există sau nu vreun pericol față de viața și libertatea acestuia, există sau nu riscul persecuției reclamantului în statul solicitant.

23. Totodată a indicat că, în vedere acumulării de probatoriu, soția acestuia la fel poate confirma circumstanțele de tratament inuman prin încălcarea drepturilor fundamentale a omului, anume admise de statul german. La fel, urmează de luat în considerare Nota SIS nr. E/1634 care nu a fost făcută publică și nici prezentată în cadrul examinării cauzei date, dar care atestă că Waldemar Freind nu prezintă pericol pentru securitatea statului, din care considerente decizia Direcției de azil și integrare este legală și întemeiată.

24. Astfel, în opinia recurentului în speță persistă temeiurile de recurs prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ:

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; - cauza Sevgi Celebi vs Biroul migrație și azil, persoana terță Serviciul de Informații și Securitate a RM.

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; - nu a fost atras în proces persoana terță Serviciul de Informații și Securitate a RM pentru desecretizarea actelor.

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; - nu s-a ținut cont de sursele media privind hotărârile terilor din cadrul UE, care s-a constatat încălcarea drepturilor omului la acumulare de probe.

25. La 08 iulie 2026 Waldemar Freind a depus cerere prin care a solicitat anexarea la materialele cauzei a probelor apărute după depunerea recursului.

POZIȚIA INTIMATULUI

26. La 11 iunie 2025, Inspectoratului General pentru Migrație a MAI a depus referință asupra recursului înaintat de către Waldemar Freind, prin care a solicitat respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27.Art. 191 alin. (5), lit. b) din Codul administrativ:

„(5) Curtea Supremă de Justiție soluționează: b) cererile de recurs împotriva hotărârilor, a deciziilor și a încheierilor curților de apel.”

28.Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

29.Art. 245 Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

30.Art.193 alin. (3) din Codul administrativ:

„(3) Curtea Supremă de Justiție examinează acțiunile în contencios administrativ și cererile de recurs în complete din 3 judecători.”

31.Art. 245¹ din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

32.Art. 246 alin. (1) și (2) lit. a¹) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.245¹.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

33. Referitor la termenul de depunere a recursului, completul de judecată constată că decizia motivată a fost comunicată reprezentantului recurentului, prin intermediul poștei electronice, la 14 mai 2025. Recursul a fost depus la data de 30 mai 2025 prin urmare cu respectarea termenului legal prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

MOTIVAREA INSTANȚEI

34. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

35. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

37. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de Waldemar Freind, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a hotărârii recurate.

38. Waldemar Freind, în susținerea recursului a indicat temeiul de admisibilitate prevăzut la art. 245¹ alin. (1) lit. b), lit. c) și d) din Codul administrativ.

39. Cu referire la temeiul recursului și anume art. 245¹, alin. (1), lit. b) din Codul administrativ completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă, că motivele de casare, invocate în recursul depus de către Waldemar Freind nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ alin. (1), lit. b) din Codul administrativ, or, mecanismul consolidării jurisprudenței, instituit la nivelul Curții Supreme de Justiție, are drept scop principal asigurarea uniformității aplicării legii de către instanțele naționale, prevenind sau corectând eventualele abateri de la

interpretarea unitară a normelor legale în vederea garantării unui proces echitabil și a unei justiții previzibile.

40. Articolul 245¹, alin. (1), lit. b) din Codul administrativ se referă la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție prin admiterea recursului. Aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de a-și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme de Justiție cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme de Justiție cu privire la acestea, fie modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție. Niciuna dintre aceste situații nu este invocată în recursul depus de către Waldemar Freind.

41. Totodată, instanța de recurs, reține că în cauza invocată de către Waldemar Freind și anume Sevgi Celebi vs Biroul migrație și azil, persoana terță Serviciul de Informații și Securitate a RM, Curtea Supremă de Justiție a constatat că instanța de apel a admis acțiunea, reținând că nu au fost prezentate probe ce atestă că reclamantul prezintă pericol pentru securitatea RM. În cauza actuală, nu se pune în discuție că Waldemar Freind prezintă pericol pentru securitatea Republicii Moldova, ci faptul lipsei de probe a unei eventuale persecuții în Germania. Prin urmare, situațiile sunt esențial diferite, astfel încât decizia invocată de recurent nu pot fundamenta existența unei practici judiciare neuniforme.

42. Waldemar Freind în susținerea recursului a mai invocat și art. 245¹ alin. (1) lit. c) din Codul administrativ menționând că hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces și anume a Serviciului de Informații și Securitate.

43. Completul de judecată menționează că acest temei de admisibilitate a recursului, este aplicabil exclusiv în situațiile în care hotărârea sau decizia judecătorească produce efecte directe asupra drepturilor ori obligațiilor unei persoane care nu a avut calitatea de participant la proces și, prin urmare, nu și-a putut exercita dreptul la apărare. Rațiunea acestei norme este de a garanta respectarea principiului contradictorialității și a dreptului la un proces echitabil, evitând situațiile în care instanța soluționează, în mod implicit sau explicit, raporturi juridice privind o persoană care nu a fost citată și nu a avut posibilitatea să prezinte probe, explicații sau obiecții.

44. Prin urmare, acest temei nu poate fi invocat de una dintre părțile litigante pentru a contesta hotărârea pe motiv că aceasta ar afecta drepturile unui terț, atât timp cât acel terț nu este titularul recursului sau hotărârea nu produce efecte juridice directe asupra acestuia.

45. Referitor temeiul menționat, completul de judecată relevă că noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr.246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu

bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitraritatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

46. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

47. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

48. Așadar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de Waldemar Freind conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător.

49. Criticile recurentului, astfel cum sunt formulate, nu se circumscriu niciunuia dintre temeiurile de admisibilitate ale recursului prevăzute de art. 245¹ din Codul administrativ și, prin urmare, nu sunt apte să influențeze admisibilitatea acestuia.

50. În acest sens recursul depus de către Waldemar Freind nu susține filtrul admisibilității. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

51. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

52. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

53. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretenției interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins

argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

55. Totodată instanța de recurs reține că probele noi prezentate de către Waldemar Freind în recurs sunt inadmisibile, întrucât acestea nu au făcut obiectul examinării instanței a cărei hotărâre este supusă controlului judiciar. În aceste condiții, legalitatea hotărârii recurate urmează a fi verificată exclusiv în raport cu situația de fapt și materialul probator existent la momentul pronunțării acesteia.

56. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45). Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

57. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. a¹) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Waldemar Freind.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Diana Stănilă